

[Krag.]

for de økonomisk svage fik man bildt Befolkningen ind, at kun Socialismen var de svages Værn; ja, man drev det endogsaa til, som jeg før fra denne Plads har gjort opmærksom paa, at organisere Aldersrentenydere om Kravet: højere Ydelser — og det til Trods for, at intet Land har budt, eller dengang bød, paa en Alderspension, som den, Danmark bød paa.

Men nu er jo Bunden skrabet inden for disse talstærke Befolkningsklasser. Endnu er der dog Arbejdsløshedsspørgsmaalet tilbage, det Spørgsmaal, som omfatter det største Samfundsonde i vor Tid, og derfor er det naturligt at spørge: Har Regeringen noget Beskæftigelsesprogram? Husker Regeringen Løfterne fra 1929? Efterhaanden som Styrken vokser, maa Kræfterne vel dog øges, saaledes at Løfterne fra dengang kan indfries. Og her kan jo de Gengangere, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch for et Øjeblik siden omtalte, selvfølgelig ikke komme i Betragtning; de er jo uden nogen som helst Værdi. Hvad er der kommet ud af den i Fjor gennemførte Lov om Statsstøtte til Arbejders Igangsættelse, til Merbeskæftigelse? Hvad er der kommet ud deraf? Hvad har denne Lov betydet? Hvor har man anvendt den? Og nu kommer man her og vil løse Beskæftigelsesproblemet ved at snakke op om Forbud mod Overarbejde, hvad jo kun, selv om man kunde gennemføre det fuldt ud, vilde betyde en Aflastning af Arbejdsløsheden paa ca. 1½ pCt. Man kommer atter med Loven om Beskæftigelse af langvarigt arbejdsløse, uden at der endnu i Aar foreligger noget som helst i Enkelt-heder udarbejdet med Hensyn til Omfanget og Arten af de Arbejder, der skal bringes til Udførelse, eller med Hensyn til en hel Række andre afgørende Spørgsmaal ved en saadan Lovgivnings Behandling.

Og efter at man saaledes havde gennemtrawlet hele det sociale Omraade, vendte man sig til de fastlønnede i Stat og Kommune. Ogsaa dem har man købt ved at foregøgle dem Lønmuligheder, som intet havde med Virkeligheden at gøre. Kom til os, sagde man — allerede i 1924 lød disse Lokketoner kraftigt — kom til os, saa skal I faa mere! Jeg vil for øvrigt sige, at paa dette Omraade har Socialdemokratiet i Grunden gjort den bedste Handel, for man har ganske vist købt, men man staar endnu i Restance med Betalingen. For Løn har de, der lod sig købe, jo ikke faaet mere af, og de for dem behagelige Arbejdstidsregler, som man har ladet dem lugte til, har de

heller ikke faaet, og jeg ved ikke, om de kan faa dem nu. Det er vel saadanne Spørgsmaal, der førte til de trafikministerielle Vanskeligheder, som udløstes ved, at vi nu har en Trafikminister, der hidtil intet har haft at gøre med Forvaltningen af offentlige Arbejder. Nu skal det jo vise sig, om denne nye Mand vil betale Regningen fra det tidligere Regime. Jeg tvivler derpaa.

Men saa vil man spørge: Hvordan kan man, naar man ikke har indfriet Løfterne, saa holde paa Vælgerne? Jo, det kan man godt, for det næste Skridt i denne Agitationsform er dette at hviske dem i Øret: Hvis du nu ikke bliver hos os, saa faar du af Oppositionens Krabask. Det er den Agitationsform, som man ikke mindst forud for den 22. Oktober Mand og Mand imellem, fra Hus til Hus, fra Dør til Dør har udfoldet meget kraftigt. Det koster ikke noget, men det virker. En anden Ting er jo, om det er en hæderlig Politik — jeg synes det ikke.

Nu gaar man videre, nu er Krogen, hvorpaa Tilfredsstillelsen af Egeninteressen er Madingen, lagt ud ogsaa i det saakaldte frie Erhverv, inden for Haandværk og Industri, ved Afspærringssystemet, ved at stille Sider af disse Erhverv saadanne Produktionsvilkaar for Øje, som fremdeles udelukker Konkurrence. Og mange forblindede bider jo paa Krogen, det sker i Tusindtal; og det er, som jeg har sagt, en af Forklaringerne paa Socialdemokratiets Vækst den 22. Oktober.

Men der kommer jo en Dag efter denne. Hvorledes man vil stille sig fra radikal Side over for de Folk, som nu har stemt socialdemokratisk eller radikalt i Tillid til Fortsættelsen af den hidtidige Erhvervspolitik, ja, det er et Problem, som jeg har gjort opmærksom paa. Men jeg synes, at den radikale Vælger har Ret, som for nylig i „Fyns Venstreblad“ har peget paa, hvorledes Radikalismen er Socialismens Bro over i det socialistiske, egoistiske, indbildte Lykkeland. Jeg spørger Det radikale Parti: Ser man dog nu ikke, at Raabet „Staaning igen“ har givet en saadan Genlyd, at den højt ærede Statsminister snart kan selv? Et Valg til som 1935-Valget, saa er vel Radikalismen ikke i Tvivl om dens Skæbne, og skulde den have glemt, hvordan Sparket da vil komme, hvordan Tonen da vil blive, vil det være tilstrækkeligt at minde om 1926. Denne radikale Vælger siger:

„Valget i 1926 bør belære os“ — det vil sige Det radikale Venstre — „om, at de Radikale kun staar i Socialdemokrater-